Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 Улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 Улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вольнѝ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 41. Четвергъ 21 Лютого (5 Марта) 1891. **Рôкъ I.**

Львôвъ, дня 5 марта.

Вчерашного дня, подали мы въ цѣлости загальный выплывъ зъ выборôвъ депутованыхъ до Рады державнои, въ куріи меншихъ посѣлостей въ Галичинѣ. Выплывъ сей єсть *блыстательнымъ доказомъ побѣды* проголошенои въ Соймѣ посломъ Романчукомъ програмы, котру Є. Е. Митрополитъ галицкій одобривъ и принявъ за свою.

Семѣрка кандидатôвъ народныхъ, перемогла непримиримыхъ кандидатôвъ „Русскои Рады“ *такъ величезною бôльшостію,* що передъ лицемъ тои побѣды, годѣ и говорити о якôмъ будь натиску зъ горы або аґитаціи.

Звѣстный п. *Василь Ковальскій* добивъ ся въ *Жолквѣ* ледво 36 голосôвъ, противъ 148, котрѝ пали на кандидата народного О. *Іосифа Брылиньского.* Въ *Камѣнцѣ* п. *Геровскій* осягнувъ лишь 49 голосôвъ, коли кандидатъ народовцѣвъ п. *Барвѣньскій* величає ся 196 голосами. Въ *Старôмъ-мѣстѣ* др. Антоневичь ледви 6 здобувъ въ борбѣ зъ п. *Телишевскимъ,* котрому дано 109 голосôвъ и т. д., и т. д.

Таке саме пораженье потерпѣли и представителѣ радикальнои партіи въ особахъ пп. Даниловича и Окуневского...

Супоставленье то павшихъ голосôвъ, найлѣпше свѣдчить, до кого народъ рускій має довѣріє. Слôвъ тутъ не треба, факты говорять самѝ за себе, вносячи въ душу бодрôсть и надѣю на будучнôсть...

При тôмъ, буде на мѣсци пôднести тутъ ще той потѣшаючій и многонадѣйный проявъ на будучнôсть, що Поляки при выборахъ оказали великій тактъ и щиру доброжелательнôсть для рускихъ кандидатуръ народовскихъ, а навѣть було такъ, що зрѣкали ся своихъ шансъ на выбôръ, лишь бы Русинамъ до осягненя побѣды помогчи.

Переглядъ політичный.

Передвчера, якъ згадували мы о тôмъ, розпочали ся нарады въ парляментѣ италійскôмъ. Вже уклало ся оно такъ, що въ каждôмъ парляментѣ знаходить ся звычайно одна часть депутованыхъ, котрѝ зовуть себе „опозиціею“, а властиво суть нѣчимъ иншимъ, якъ крикунами. Такъ и въ парляментѣ италійскôмъ. Нове правительство ще не мало часу явно показати, яке оно буде, добре чи зле, чи дѣяльнôсть его буде заслугувати на похвалу и попертье, або чи треба буде противо него выступити, а вже опозиція пôдносить голову и завзывае всѣхъ своихъ членôвъ, щобы якъ одинъ мужь, стапули противъ правительства. Но не всегда оно удає ся. И такъ доносили мы, що вже на першôмъ засѣданю парляменту, опоненты, знаючи, що президентъ министрôвъ Рудини хоче внести въ парляментѣ, щобы Изба не приняла димиссіи президента Избы, постановили супротивити ся тому, для тои однои лишень причины, щобы зазначити своє ôдрубне становище и сколотити порядокъ. Тымчасомъ се имъ не удало ся, бо по промовѣ Рудинього и иншихъ, внесенье се принято.

Министръ скарбу старає ся якъ може, полагодити сумне положенье финансôвъ италійскихъ, На першôмъ засѣданю Избы внѣсъ ôнъ проєктъ дальшихъ ощадностей, именно хоче 10,800.000 лирôвъ менше выдавати на войско, а 6,500.000 на маринарку, крôмъ того заведе другѝ подрôбнѝ ощадности. Щадити, велика се рѣчь, але щадити въ Италіи, то рѣчь дуже тяжка, бо найбôльша ощаднôсть не принесе тôлько, щобы покрыти недобôръ.

Зъ причины роковинъ своєи коронаціи, пріймавъ Папа кардиналôвъ, котрѝ зложили Єму адресъ ôдъ себе и цѣлого Христіяньства. Св. Отець дякуючи имъ сказавъ, що рôкъ сей, якій пріишло ся єму перебути, бувъ рокомъ дуже тяжкимъ, повнымъ журбъ и непокоєвъ. Теперѣшный станъ порôвнавъ Папа до часôвъ Папы Григорія В., бо якъ тогды, такъ и теперь мусить Папа бороти ся зъ внутрѣшными и внѣшными ворогами. Дальше сказавъ Папа, що найлѣпше желає Церквамъ на Востоцѣ и не перестане нѣколи твердити, що Папы були все найлѣпшими пріятелями и добродѣями Риму. Кожде сказанье Папы, а именно такого якимъ єсть Левъ XIII, має всегда глубше значѣнье. Въ тяжкôмъ своѣмъ положеню не має голова Церкви ничь иншого на свою оборону, крôмъ слôвъ, но и слова значать много, бо на кожде зъ нихъ готово станути кôльканайцять миліонôвъ щирыхъ и передапыхъ Римови католикôвъ. Безвзглядность, зъ якою обходять ся теперь зъ Папою, непошанованье правъ, запорученыхъ єму вже по заборѣ Риму переходить всякѝ границѣ. Не правительство тутъ винно, а лишень проводирѣ соціялизму и масонеріи, дышучѝ ненавистію противъ Церкви. Правительство винно о стôлько, що мовчки придивляло ся пôдлымъ тымъ выходкамъ противъ Ватикану, було то однакъ виною Криспіого, першого ворога Ватикану. О скôлько змѣнить ся сумне то положенье пôдъ Рудинимъ, се покаже ся доперва. Пôсля одныхъ, має ôнъ бути прихильнымъ Ватиканови, пôсля другихъ удає приклоннôсть, щобы католикôвъ втягнути знову до житя політичного и вытворити собѣ зъ нихъ партію, цѣлкомъ єму ôддану.

КРЕСТЪ НА СТЕПѢ.

(Перекладъ зъ І. Корженьовского).

(Дальше).

Що ино договоривъ тыхъ слôвъ нашъ юнакъ, ôдчинили ся двери, и появила ся въ нихъ росла мовь тополя бльондинка, блѣденька, но зъ солодкимъ усмѣхомъ на лицю, повѣвши своими сиными очима осѣнеными довгими темными рѣсницями. Надъ яснымъ чоломъ єи роздѣлене чудо не волосье, було зъ поспѣху згорнене въ двѣ богатѝ косы, и защѣплене принаднымъ гребенемъ. Чорна намѣтка обведена тоненькою мережанкою и застягнена пôдъ шиєю, красно выявляла єи гнучкій станъ. Въ однôй руцѣ була у неѣ тонѣсенька мережана хустинка, а въ другôй квѣтка дрôбныхъ рожь, котрыми ôдъ нехотя зручно забавляла ся. Зъ по-пôдъ узенького рукава намѣтки выплывала бѣла коронка, спадаючи на бѣлу руку, ôдъ чого тая, ще бѣлѣйшою та деликатнѣйшою выдавала ся. Въ цѣлôмъ укладѣ була умѣреннôсть и повага; була легкôсть и свобôднôсть, котрою вже сама природа красить свои выбранки, котру творить благородна душа и щире серце, а не воспытанье, яке бы оно не було докладне.

Полковникъ цѣлый якъ бувъ, здвигнувъ ся на видъ того красного сотворѣня, вся же компанія онѣмѣвши влѣпила въ ню свои очи. На лицяхъ мужчинъ и невѣстъ ôдбили ся ôдмѣннѝ вражѣня, першѝ розцвили радостію и возхищеньемъ, другѝ зпохмурнѣли чуючи, що зъ тою красотою, годѣ имъ ѝти до пары.

— Кто то ся красавиця? — спытавъ тôй перконосый парень, що то такъ байдужно признававъ ся до знакомства зъ нею передъ хвилею.

— Тажъ-то сама панѣ Калинецка, про котру вы що ино говорили — ôдповѣвъ полковникъ, и такъ якось важко моргнувъ на запамятавшого ся пареня, що той спаленѣвши засунувъ ся въ кутъ.

— Ты же казавъ, що єѣ такъ добре знаєшь — засмѣяло ся зъ него кôлькохъ.

— Е! бо змѣнила ся якось, слово чести — ôдповѣвъ нашъ говорунъ и обернувшись на обчасѣ, шморгнувъ чимъ скорше на другій конець свѣтлицѣ.

Трохи пошутковали собѣ зъ него товаришѣ, тай забули про брехню, не цураючись брехуна; у насъ бо єсть звычай словомъ чести завѣряти о тôмъ, чого на очи не видѣли мы и клястись на те, чого не знаємъ. Одного полковника лишь выстерѣгавъ ся нашъ юнакъ.

Кôлька сердечныхъ привѣтôвъ, кôлька конечныхъ познакомлень, упередило приступъ до стола зъ тыми принадными ласощами. Чарка за здоровье ґаздынѣ окружила скоро, въ тôмъ бо одвôмъ панѣ Адамова не була щедра, по чôмъ, гостѣ розмѣстились якъ кому було до вподобы. Однѝ остали въ свѣтлицѣ бесѣдуючи весело, другѝ розбѣглись по тѣнистôмъ садѣ, мужчины же посунули до побôчнои комнаты на люльку тютюну та на цигара, тогды бо куренье въ свѣтлицѣ не увôйшло ще въ обычай.

Пôдъ найблизшою ôдъ дому липою на выгôднôй лавочцѣ, сидѣла панѣ Калинецка зъ кôлькома жѣнками и ôдъ часу до часу споглядала на дверѣ ôдъ свѣтлицѣ. Тамъ бо стоявъ полковникъ балакаючи зъ статочнымъ сусѣдомъ ґаздынѣ Глинецкимъ, бôльше якъ сѣмдесятьлѣтнымъ, но ще рѣзкимъ старушкомъ. Але чомусь та бесѣда не йшла складно, два разы бо одно и то саме мусѣвъ старець повтаряти, або на свои пытаня ôдбиравъ не таку якъ треба ôдповѣдь. Бесѣда однакъ не прорывала ся, полковникъ бо для оказаня чести поважному свому товаришови, силувавъ ся якъ мôгъ слухати уважно.

Ôдъ політики и губернатора, розмова перекинула ся на тогорôчнѝ урожаѣ, на податки; потôмъ перейшла до згадуваня про давнѝ часы, ôдъ тыхъ про новѝ обычаѣ и обставины, та про теперѣшныхъ людей. Тѝ загальнѝ уваги, натякували вже туй-туй на присутныхъ, тожь Глинецькій погладивши бѣлый вусъ, зъ старосвѣтскою щиростію рубнувъ:

— Гей, гей, моспаненьку; — за моихъ часôвъ, бувало въ насъ бôльше вѣчливости. Та

Въ Петербурзѣ пôднесено гадку сполученя всѣхъ братствъ церковно-православныхъ на Литвѣ и Руси. Мы знаємо добре, чимъ були давнй братцтва на Руси. Безперечно, що всегда ставили они собѣ высокй задачѣ гуманитарнй, але и то єсть правдою, що всегда були они осередкомъ всякихъ змагань политичныхъ и гнѣздомъ, зъ отки выходили всякй непокоѣ и забуреня. Братцтва тй закладано не для того, щобы були они розсадникомъ правды Божои, але для того, щобы були они твердынею для всѣхъ ворохобниковъ, котрй пôдъ накрытьемъ братцтвъ тыхъ зъ найбôльшою смѣлостію выступали противъ порядкамъ суспôльнымъ. Досыть згадати, чимъ були братцтва въ борбѣ зъ Унією. И теперь, єсли правительство россійске загадало сполучити всѣ братцтва, то певно лишень для того, щобы зъ брацтвъ тыхъ зробити знову одно орудіє своєи политики. Яко цѣль має бути одному сему зорганизованому братцтву, вызначена борба зъ католицизмомъ. Дивно се, прецѣнь католицизмъ не стає въ Россіи до борбы зъ православіємъ. Єсть ôнъ тамъ вже такъ обмеженый и звязаный, що не може навѣть и подумати о поборюваню схизмы. Здає ся, що братцтво то буде мати цѣль иншу, може не духовну, не ôдповѣдаючу єго назвѣ, но за то ôдповѣдну и корисну для правительства. Можуть въ Россія синодъ, патріярхи, духовеньство бути слугою волѣ царскои, чомужь не можуть и братцтва пропаґувати мѣжь народомъ тоту волю?

Угорскй Румуны выступають пристрастно, противо ухвалѣ угорскои Думы о охоронкахъ для дѣтей. Боять ся они, щобы въ охоронкахъ тыхъ не змадяризовано ихъ дѣтей. Въ тыхъ дняхъ ôдбули они вѣче въ Кляузенбургу и на вѣчу тôмъ протестовали противо мадяризации Румунôвъ. Вѣче скôнчило ся дуже непарлямертарно, бо Мадяры повыбивали ôкна въ дому, въ котрôмъ ôдбувало ся вѣче, а кôлькохъ Румунôвъ побили. *Pester Lloyd* посуджує ихъ, що суть они въ порозумѣню зъ партією радикальною въ Румуніи. На тоє, якъ тяжка судьба Румунôвъ въ Бесарабіи, де Россія тисне ихъ и давить, о тôмъ не хотять цѣлкомъ намятати Румуны мадярскй.

Акція выборча.

Зборы выборцѣвъ бôльшихъ посѣлостей ôдбудуть ся:

зъ округа выборчого Стрый—Жидачôвъ—Долина—Калушъ дня 8. марта о 2 годинѣ въ Стрыю;

зъ округа НовыйСончъ—Ясло—Грыбôвъ—Лиманова, Новый-Торгъ—Горлицѣ, того самого дня въ Новôмъ-Сончу о годинѣ 5 по полудни.

зъ округа Золочѣвъ—Камѣнка—Броды того самого дня о годинѣ 3 по полудни въ Золочевѣ;

зъ округа Самбôрь—Старемѣсто—Турка—Дрогобичь—Рудки дня 8 с. м. въ Самборѣ о 4 зъ полудня.

У Львовѣ въ дню нынѣшнôмъ ôдбувають ся выборы зъ мѣста. Аґитацiи ведуть ся на велику скалю и правдоподôбно прійде до стислѣйшого выбору межи п. Щепановскимъ и Льеваковскимъ.

Въ Чехахъ выборы до Думы державнои зъ меншихъ посѣлостей выпали на користь Молодочехôвъ. Выбрано 10 Нѣмцѣвъ а 18 Молодочехôвъ. Старочехи не дôстали анѣ одного мандату, всѣ ихъ мандаты дôстали ся Молодочехамъ. Выбрано такожь кн. Шварценберґа.

На Моравіи дôстало ся Старочехамъ 7 мандатôвъ.

Вчера ôдбували ся выборы курій сельскихъ въ Краинѣ и на Шлезку. Нынѣ (въ середу) выбирають громады сельскй Истріи и Горицiи, и мѣста: Галичины, Чехъ, Сальцбурга, Буковины и Моравы.

Куріи громадъ сельскихъ въ Сальцбургу выбрали нѣмецко-консервативного Линбахера и католицко-консервативного Фукса.

Спись населеня въ Австріи.

Ц. к. центральна комисія статистична оголошує слѣдуючй „тымчасовй результаты“ конскрипціи пôсля стану зъ дня 31 грудня 1890 року:

Краѣ.	Число жителѣвъ. въ р. 1880,	1890,	Прибуло въ окресѣ 1880—1890
Долѣшна Австрія	2,330.621	2,651.530+	320.909
Вѣдень	1,112.025	1,355.255+	243.230
Горѣшна Австрія	759.620	783.576+	23.956
Сальцбургъ	163.570	173.872+	10.302
Стирія	1,213.597	1,281.023+	67.426
Каринтія	348.730	360.443+	11.713
Краина	481.243	498,390+	17.147
Триєстъ разомъ зъ округомъ	144.844	157.648+	12.804
Ґориція Ґрадиска	211.084	219.996+	8.912
Истрія	292.006	318.209+	26.203
Тироль	805.176	812.704+	7.528
Форарльбергъ	107.373	116.216+	8.843
Чехи	5,560.819	5,837.603+	276.784
Морава	2,153.407	2,272.856+	119.449
Шлескъ	565.475	602.117+	36.642
Галичина	5,958.907	6,578.364+	610.457
Буковина	571.671	646.607+	74.936
Дальмація	476.101	524.107+	48.006
Загаломъ	22,144.244	23,835.261+	1,701.017

Въ Галичинѣ число домôвъ выносило въ дни спису 1,029.368, число партій займаючихъ мешканя 1,311.630.

Дописи.

Зъ Бережанъ, д. 2 марта.

(К) Сегодня скôнчила ся акція выборча зъ громадъ сельскихъ. Выбраный п. Францъ Вольфартъ, властитель Курянъ, котрый дôставъ 18 голосôвъ по-надъ абсолютну бôльшôсть, єго контркандидатъ, п. Чайковскій Андрѣй, перепавъ.

Результатъ выборôвъ завдячує ся лишь особистымъ прикметамъ кандидата, не було бо анѣ великои агитаціи, анѣ нiякого пôдкупства.

Одну тôлько рѣчь пôднести мусимо. О. Билинкевичъ Антоній, кандидатъ „Русской Рады“ дôставъ въ Бережанахъ 13 голосôвъ — въ Рогатынѣ 7 голосôвъ, а въ Пôдгайцяхъ — що пôдгаєцкому повѣтови, а именно руской людности того повѣту честь приносить — не дôставъ нѣ одного голосу.

Не йде о число голосôвъ. Кождому вôльно въ конституційнôй Австріи кандидовати, алежь суспôльнôсть мусить склясификовати дѣла своихъ членовъ. Бъє именно въ очи то, що о. Билинкевичъ дôставъ въ Бережанахъ два голосы ôдъ священниковъ, а именно ôдъ о. Юліяна Оныпкевича, декана бережаньского, пароха Конюхъ и о. Бачиньского, пароха зъ Городища. Конституція не заперечує вправдѣ выборцямъ права голосованя пôсля свого переконаня, але священники при голосованю заховують все певный скрупулъ. Ходить именно о се, чи вôльно священникамъ католицкимъ не слухати свого архипастыря? Вѣдомо всѣмъ, що Є. Е. Впр. Митрополитъ годить ся зъ програмою посла Романчука, що єго делеґати суть членами руского комитету выборчого, що безъ згоды тыхъ делеґатôвъ не могла кандидатура п. Чайковского бути поставленою. Тымъ самымъ кожда инша кандидатура руска спротивляє ся принципамъ Архипастыря Церкви, єго интенціямъ а тымъ самымъ и интенціямъ Церкви.

Насупротивъ того насуває ся пытанье, чи порядно було деканови о. Юліяну Оныпкевичу, которого годѣ не уважати за репрезентанта митрополичого въ деканатѣ, дати голосъ о. Билинкевичу тому именно, котрый въ такъ разячій способъ на вѣчу въ Бережанахъ спротививъ ся програмѣ проф. Романчука, одобре-

---

глянь но полковнику: мужчины позамыкались десь по кутахъ, щобы свобôднѣйше розправляти, щобы роздягнувшись пыкати люльку, безъ котрои не могуть дыхати, а тутъ стôлько красавиць кучить ся, процѣджуючи черезъ зубы давно вже оклепанй новинки. Бувало моспаненьку, най бы засвѣтила така зôрка якъ моя Юзя, то нѣкому бы до головы не прійшовъ не то Турокъ але и Угринъ. Всѣ бы єѣ огорнули, намагаючи розбавити, розвеселити, якимъ лестôвствомъ або казкою. А ось, на єѣ нѣхто и не подивиться, хотяй гадаю, нема туть надъ неѣ гарнѣйшои и достойнѣйшои подиву.

Полковникъ вѣдавъ добре, сила правды було въ послѣднихъ словахъ старушка, тоє лишь єго кортѣло, чому ôнъ зове єѣ своєю Юзею. Однакъ хотяй добре знавъ о кимъ мова, сказавъ:

— Котру то зъ тыхъ пань, звете вы своєю Юзею?

— Тую моспаненьку — каже старый — котра туть найкраща, а якъ ще не догадуєшь ся пане полковнику, то ось тую, котра туть до насъ зчаста споглядає, для того власне, що я туть стою, а теперь дивись вашець, усмѣхає ся мовъ ангелъ.

Дѣйстно бо, панѣ Калинецка змѣркувавши зъ поворушеня и лиця старця, що про неѣ бесѣда, споглянула миленько и склонила къ нему головку зъ солодкимъ усмѣхомъ. Полковникъ зажмуривъ очи, прижавъ ихъ рукою, мовъ бы хотѣвъ образъ того пречудесного усмѣху въ мысль свою вглубити, а по хвилѣ сказавъ до собеєѣдника:

— Виджу теперь, и перше вже догадувавъ ся я, про кого вы говорили; але чому вы пане добродію зовете єѣ своєю Юзею?

— Тому, моспаненьку, бо люблю єѣ якъ свою, бо я єѣ на рукахъ носивъ, бо неразъ за вуса мене термосила, звала своимъ мужомъ, бо завсѣгди була красна та добра мовъ той ангелъ. Будучи въ сусѣдствѣ зъ тымъ домомъ, я зчаста пересиджувавъ туть, частѣйше ще за небôщика пана Адама, якъ теперь; бо то бувало моспаненьку, при бутилцѣ лѣпше балакало ся про политику; теперь-же зъ панею Адамовою тая рѣчь ôдбуває ся на сухо. Одважь могу смѣло сказати, що она въ моихъ очахъ росла и розцвѣтала, та неразъ встрепенуло мною до самои глубины серця, якъ нагло въ очахъ нашихъ поблѣднѣла и похилилась мовъ та цвѣтка пôдтята. Господь єѣ всего ущедривъ, крôмъ здоровля.

Теперь вже полковникъ не пропустивъ нѣ одного слова, слухаючи пильно, що старенькій дѣдичь мовивъ и коли умовкъ, озвавъ ся:

— Правду маєте, пане добродію, кажучи, що наша теперѣшна молодежь не вѣчлива для красавицъ; я однакъ не зъ такôвскихъ....

— Силажь вамъ лѣтъ пане полковнику?

— Близько сороковки, честный пане.

— Е! куды вамъ до мене; я вже славити Бога двѣ сокѣрки въ лѣточкахъ маю, та ще чупурюсь и мѣркую, що красне, а що гидне, и людского ока не варте.

— Отже, щобы завстыдати молодшихъ, котрй на тôмъ всѣмъ не знають ся, идѣмъ до тыхъ пань, а вы благодѣтелю мôй, будьте ласкавй представте мене тôй, котра зъ нихъ всѣхъ уваги и пôзнаня найдостойнѣйша.

— Дуже радо, пане полковнику; буду мавъ вдоволенье познакомити найчестнѣйшого чоловѣка найкрасшôй невѣстѣ. Но якъ попадешь ся моспаненьку, я не буду виненъ.

Тай пôшли, старый передомъ посувисто и присѣдаючи, мовъ бы въ кешеняхъ контуша двигавъ компльементы, за нимъ полковникъ дрожачій, зъ бьючимъ ся серцемъ, якъ бы приступавъ до непреломнои и важнои хвилѣ свого житя.

Жѣночимъ инстинктомъ Калинецка ôдгадала намѣръ и гадку обохъ. Стала якась маркотна, спаленѣла одробину, черезъ що єи личко прибрало ся въ нову красу; подѣвши руку зъ квѣткою мовь бы своє помѣшанье ослонити хотѣла, ôдвернула ся скоро до найблизшои товаришки, щобы не глядѣти на приближаючихъ ся.

(Дальше буде.)

нôй Впр. Митрополитомъ, цѣлый повѣтъ говорить нынѣ, що кождый иншій репрезентантъ власти духовнои, бувъ бы вже, зô взгляду на належный послухъ своѣй головѣ, выконавъ волю Є. Е. свого Архипастирія.

А, о. Бачиньскій? Той не тôлько самъ, але парохіянъ своихъ и парохіянъ Слободы, де єсть администраторомъ, на силу притягнувъ до голосованя на кандидата ворожого краєви и державѣ, а тымъ самымъ спротививъ ся выразьнôй волѣ свого Архипастирія.

Селяньска проворнôсть.

Кажуть, що нема на свѣтѣ непораднѣйшого и тупѣйшого въ интересахъ торговыхъ, надъ руского хлопа. Чи то правда, що кому будь легко его ошвабити и одурити, того не скажемо, знаємо бо, що бувають ще дурнѣйшî и невторопнѣйшî ôдъ першого лѣпшого нашого Ивана або Дмитра. Ось на примѣръ сей мазуръ зъ пôдъ Ряшева, про котрого такъ розповѣдає оденъ жидъ купець: „Тамтого року, каже ôнъ, треба було менѣ дôстати ся въ сторону Ранижова, мѣсточка о 3 мили ôдъ Ряшова, де менѣ на селѣ належало ся ôдъ одного господаря 50 злр. Присѣвъ я до одного ѣдучого въ ту сторону, а зъ ôдтамъ дôставъ ся до мого довжника. Не маючи грошей, давъ ôнъ менѣ пару мѣрокъ ôвса, пару кôпъ яблокъ, та просивъ, щобы ще пождати єму.

Вертати пôдъ нôчь домôвъ було годѣ, зôрвала ся бо була така туча и навальный дощь, що хоть око выбери — не видно. Переночувавъ я въ корчмѣ, рано ѣхати не було якъ, бо дощь, а ту пильно менѣ до дому. Иду я до знакомого Войцьеха, щобы найнявъ ся ôдвезти мене до Ряшова.

— А бо я дурный на таку бѣду ѣхати? И за пятку не поѣду.

Щомъ ся не напросивъ єго, не наклепавъ по раменахъ, даючи 2 и 3 ринськî, — але де тамъ. Не поѣду тай вже. Ходжу ôдъ одного до другого, прошу, монѣстую, та дарма. Пятку або и бôльше жадають.

Думаю собѣ: бѣда! Але ôдъ чого спрытъ. Гандлювавъ я зъ ними не малый часъ, то знаю, що мазуръ має завсѣгды якусь жилку до торгу, и дасть ся неразъ порядно ошманити. Тожь, вернувши до мого Войтка, виджу въ него на подвѣрю грубый дубовый кльоцъ, довгій на кôлька лôктей.

— Войцеху — кажу до него — чи вы маєте той кльоцъ дубины на продажь?

— Та на щожь-бы! — каже ôнъ.

— Отъ по старôй знакомости, продайте менѣ єго тано; сила за него? — пытаю.

— А вамъ на що? — каже — тажь вы теперь не гандлюєте тымъ, але коли вамъ забагло ся, дасте пятку, тай згода.

— Е, то дорого — кажу — за 4 возьму.

Торгъ въ торгъ, прибили мы за пôвпята риньского.

— Берѣть-же єго, та на вôзъ ладуйте, бо менѣ спѣшно домôвъ.

— А, якъ-же? — тожь я згодивъ ся єго вамъ ôдставити, заразъ запрягаю конѣ.

За хвилю, кльоцъ лежавъ на фѣрѣ, я сидѣвъ на нѣмъ, пôдстеливши собѣ обрôкъ Войткôвъ, радъ, що дармо заѣду три мили дороги.

Приѣхавши до Ряшова, я вже на Рускôмъ селѣ закликавъ столяря, тай продавъ єму сей кльоцъ дубины за пôвшоста риньского. Мôй Войцехъ вытрѣщивъ очи, та въ крикъ:

— Ахъ ты злодѣю, цыгане, крутяру, глузує фуртъ, а я собѣ, смѣючись, посунувъ до мѣста, кинувши дурного хлопа.

— Або менѣ зле — думаю собѣ — за дурно приѣхавъ до мѣста, та ще риньского заробивъ.

Ось, — якій мазуръ славный торговельникъ.

Кроника.

— **Рескриптомъ Намѣстництва** зъ дня 20 лютого, заказано якъ найострѣйше хоронити тѣла померших въ церквахъ, и криптахъ по монастыряхъ.

— **Найвысша рада санитарна** ôднесла ся до Епископôвъ зъ прозьбою, щобы въ семинаряхъ духовныхъ зазнакомлювано питомцѣвъ зъ головными засадами гиґієны; зô способами несеня помочи въ нещасныхъ случаяхъ, щобы священники, именно сельскî могли бути пôдъ тымъ взглядомъ помôчными.

— **Индексы университелскî зъ фотографіами.** Ректоратъ вѣденьского университету повѣдомивъ всѣ гимназіи австрійскî, шо зъ слѣдуючимъ рокомъ шкôльнымъ индексы слухателѣвъ вѣденьского университету на всѣхъ выдѣлахъ мусять бути заосмотренî фотографіями слухателѣвъ.

— **Нещаслива пригода на стаціи желѣзницѣ въ Краснôмъ.** Дня 27 н. ст. лютого — господарь зъ Яблонôвки, села коло Буська, привѣзъ на стацію Красне пороги (т. зв, „швелѣ“) и ставъ саньми близько льорôвъ (возôвъ на пѣсокъ). При скиданю порогôвъ господарь поскладавъ свои рѣчи (конюшку, кожухъ и батôгъ) на льоры. Въ тôмъ побачивъ, що прибула машина, щобы льоры забрати и ôдпровадити на инше мѣсце, длятого почавъ чимъ скорше зъ льорôвъ, котрî були вже въ руху, забирати свои рѣчи, — и все крôмъ батога, удалось єму забрати. Щобы и батога не стратити, вернувъ ся господарь ще разъ, скочивъ на льоры, взявъ батôгъ, а що льоры вже дуже скоро порушали ся, не знавъ, що має робити. Въ тôмъ крикнувъ хтось: „Скакай, бо поѣдешь геть!“ Перестрашеный господарь скочивъ, але такъ, що упавъ пôдъ колеса, котрî поторощили єму лѣву руку по рамя, зломали одну щоку, а одно колесо, зачепивши кантомъ, розчерепило часть головы. Нещастного хотѣли ôдвезти до шпиталю до Львова, вложили до вагону, але ôнъ не доѣхавъ до Львова живый, бо на найблизшôй стаціи, зъ Задвôрю, закôнчивъ житье.

Польскі академики хотѣли устроити передвчера вѣче въ комнатахъ политехники. Предметомъ нарадъ мало бути пытанье обходженя памятки польскои конституціи зъ дня 3 мая 1791 року. Въ послѣдной однакъ хвилѣ заказавъ сенатъ устроити вѣче.

— **Самоубійство.** Зъ Бродôвъ доносять до однои газеты львôвскои, що абитурієнтъ тамошнои гимназіи М. Ґ. стрѣливъ до себе зъ револьверу, бо боявъ ся, що перепаде при испытѣ зрѣлости. Куля застрягла въ головѣ и дуже мала надѣя, щобы самоубійника удержати при житю.

— **Іоанъ Ортъ** здає ся не погибъ. *Le Japon*, Французка газета выходяча въ Йокогамѣ пише, що на початку мѣсяця сѣчня бачено корабель Іоанна Орта „Маргаритту“ на Океанѣ Супокôйнымъ. Має ôнъ бути ушкодженый але може дальшу ôдбувати дорогу.

— **Въ Босніи и Герцоґовинѣ** убили ôдъ року 1880 до 1889, 884 медведѣвъ 8490 вовкôвъ.

— **Червоная Русь** помѣщує въ послѣднôмъ числѣ посмертну оповѣстку про протоєрея Ивана Киричиньского, бувшого колись душпастыремъ въ Рогатынѣ, а перейшовшого опôсля на схизму. Бувъ то одинъ зъ злославного числа тыхъ, котрî опустили Галичину, и пôшли въ Холмщину, щобы тамъ перевести юдине дѣло ошизмленя нещаснои Холмщины. Не дивуємо ся. що для людей такихъ має „Червона Русь“ слова найбôльшого узнаня и похвалы, божь свôй все за своимъ тягне. При кôнци однакъ згадки посмертнои, примѣчає органъ нашихъ „независимыхъ“, що бôльша часть галицкихъ священникôвъ, принявшихъ схизму въ Холмщинѣ гине напрясною смертію на розривъ серця. А причину того подає сеся „Русь“ ту, що очевидно кладуть они въ дѣло не лишень свою умѣетнôсть и енергію но и серце. Мы подалибы причину де що ôдмѣннѣйшу. То кара Божа, постигає смертію наглою пôдлыхъ здрадникôвъ вѣры своєи, а заразомъ дає пересторогу другимъ що Богъ хотяй „долготерпеливъ и многомилостивъ“ то однакъ лишь до часу а опôсля страшно карає Рука Єго.

Вѣсти епархіяльнî.

Аеп. Львôвска.

Презенту на Красне одержавъ о. Іос. Ганкевичь, завѣдатель Красного.

Введенî оо.: Іоанъ Товарницкій на приходника Клѣщѣвны, Ник. Кмицикевичь на завѣдателя Гнилиць великихъ а Евг. Витошиньскій на сотрудника тамже.

Декретъ увôльненя ôдъ испыту конкурсового одержали оо.: Іоанъ Безушко зъ Рокитны, Мих. Баранъ зъ Бзовицѣ и Дезидерій Щуровскій зъ Бокова.

Митр. консисторія вставилась до президіи намѣстництва о згоду на кан. институцію о. Іос. Ганкевича на Красне.

Завѣдательство Жуличь одержавъ о. Гр. Комарняньскій, тамошный сотрудникъ.

Президіа намѣстництва годить ся на институцію оо.: Як. Мандзѣя на Войниловъ, Ипол. Погорецкого на Бродки.

Завôзванî до кан. институціи оо.: Ант. Рудницкій на Дитятинъ, Як. Мандзѣй на Войнилôвъ, Ипол. Погорецкій на Бродки и Дан. Крупка на Винники.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣденъ, 4 марта. Вчера пустили леды на Дунаю. До теперь не ма жадного небезпеченьства.

Римъ, 4 марта. Зъ причины рôчницѣ коронаціи, Папа бувъ присутный на службѣ Божôй, ôдслуженôй въ каплицѣ сикстиньскôй черезъ кардинала Мельхерса. На службѣ Божôй були такожь всѣ кардиналы и члены дипльоматичного тѣла.

Софія, 4 марта. Зъ причины рôчницѣ освободженя Болгаріи и пôдписаня трактату покоєвого зъ Сербією, ôдправлено торжественну службу Божу, на котрôй бувъ кн. Фердинандъ зъ министрами. По службѣ Божôй ôдбула ся ревія вôйскова цѣлои залоги. На многихъ домахъ вывѣшенî були хоругви.

Льондонъ, 4 марта. Въ избѣ громадъ внѣсъ Стансфельдъ резолюцію, пôсля котрои при выборахъ до парляменту нѣкто не може мати права выборчого въ бôльше, якъ въ однôмъ окрузѣ.

Прага, 4 марта. По оголошеню результату выборôвъ, такъ хосенного для Молодочехôвъ, ôдбули ся крикливî демонстраціи передъ мѣсцемъ редакціи „Narodni-хъ List-ôвъ“. Полиція привернула въ кôнци порядокъ.

Переписка Редакціи.

Всп. О. М. Садовскій въ Молодковѣ. Бажаючи загального добра, мы пôдносимо се, що тоє добро має на цѣли. Най насъ Богъ боронить выступати противъ загалу священства нашого, указуванî похибы ôдносять ся лишь до поодинокихъ личностей и мѣсцевостей. Для пожитку того загалу отъ-же про похибы мовчати годѣ. Стараймо ся напраляти злоє самî, а другî на насъ враждати не будуть. Вашî уваги пріймаємо до вѣдомости зъ подякою. Одъ труду для добра нашои святои Руси не ôдтягайте ся. Пишѣмо, проповѣдуймо, картаймо бодай однî другихъ а сумне положенье наше поправить ся. Пѣшить и подавайте намъ факты. Наша часопись для всѣхъ. Зробѣмо зъ неи нашь народный ковчегъ, свѣтило прояснююче дальшу нашу дорогу. **Б.**

Торгъ збôжемъ.

4 марта	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	8.——8.25	7.85—8.10	7.60—8.—	8.——8.45
Жито	5.85—6.20	5.60—6.—	5.40—5.90	6.——6.35
Ячмѣнь	6.——6.75	5.25—7.—	4.85—6.50	5.75—7.25
Овесъ	6.——6.70	5.80—6.35	5.75—6.20	6.20—7.—
Горохъ	6.20—9.75	6.——9.—	6.——8.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	42.—52.—	45.—51.—	45.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.
Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.
Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ одъ —·— до —·— зл.

Надôслане

Черезъ посредництво Редакціи „Народнои Часописи“ можна получити слѣдуючî книжки за переказомъ почтовымъ:

Библіотека Проповѣдей Томъ I. свящ. Л. Бобровича. Цѣна 1 зл. 50 кр.

Тогожь автора:

Поученье о набоженьствѣ до Сладчай. Серця Іисусового. Цѣна 15 кр.

Тогожь автора:

Святî Мученики. Исторична споминка зъ 3 першихъ вѣкôвъ христіяньства. Цѣна 20 кр.

Тî книжки могуть Всп. Священики получити за ôдправленье Службъ Божихъ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.